

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVA POMSTA

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVA
POMSTA

2014

Copyright © 2013 by Myn Pyn, LLC.
Translation © 2014 by Michael Havlen
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE RETRIBUTION
přeložil Michael Havlen

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková

Korektura: Hana Pušová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80-7498-028-2

Prolog

Las Peñas, Michoacán, Mexiko

Tak přísná bezpečnostní opatření exkluzivní rekreační středisko La Concha d'Oro za celých jedenáct let své existence nezažilo. Po jeho obvodu neustále procházeli ozbrojení policisté a na moři u pláže ve tvaru půlměsíce hlídkoval motorový člun. Letovisko bylo vyklizené, zkontrolované a důkladně zajištěné kvůli dvěma významným hostům. Kamkoli se dotyční pohnuli, jako roje včel pilně opylujících vzácné květiny se za nimi vznášeli strážci.

Těmi „květinami“ byli nově jmenovaný šéf mexické protidrogové centrály Carlos Danda Carlos a Eden Mazar, specialista na boj s terorismem izraelské tajné služby Mosad. Mexiko naléhavě potřebovalo pomoc v postupu proti hluboko zakořeněné korupci a všeobecnému strachu ze tří nejmnějších drogových kartelů. Jak před třemi dny ředitel Mosadu vysvětlil Jasonu Bourneovi, právě z tohoto důvodu se Carlos obrátil na Izraelce.

Carlos Danda Carlos patřil podle ředitele k novým Mexičanům. Vystudoval ve Spojených státech a jako nebojácny

reformátor se snažil osvobodit svou zemi ze smrtícího sevření, v němž se nacházela. „Zdaleka nejnebezpečnějším kartelem jsou Los Zetas,“ tvrdil ředitel. „Především proto, že jejich základ tvoří elitní vojáci, kteří dezertovali ze zvláštních jednotek mexické armády.“ Šéf Mosadu položil Bourneovi ruku na rameno. „Bude tam ale tolik bezpečnostních opatření, že to pro vás bude hračka. Stačí, když dohlédnete na Edena Mazara, a mezitím si můžete v klidu užívat sluníčka a lenošení.“

„Já pro vás nepracuju. Nedělám nikdy pro nikoho,“ odsekl Bourne poněkud hrubě na to, jak se k němu ředitel choval od chvíle, kdy po smrti Macea Encarnacióna přijel do Izraele.

V ředitelově pousmání se mísil smutek s lítostí. „Rebeka pro mě byla jako dcera. Od jejího pohřbu už uplynul měsíc, ale vy se pořád nemáte k odjezdu. To k vám moc nejde.“

„Už to nejsem já,“ odtušil Bourne. „Něco uvnitř mě se zlomilo. Nic mě nezajímá.“

Ředitel si ho chvíli měřil. Byl to menší muž s hustými bílými vlasy a mnoha vráskami, jimiž se do jeho tváře vepsalo snad každé úmrtí či zklamání. Zažil také řadu vítězství, ta se však tak viditelně neprojevovala. „Myslel jsem, že tenhle... výlet by vám pomohl zapomenout na...“

„Na její smrt se zapomenout nedá,“ zavrčel Bourne.

Ředitel pokýval hlavou. „Ještě je brzy. Naprosto vás chápu.“ Rozhlédl se po nábřeží. „Můžete tady zůstat klidně měsíc – nebo jak dlouho budete chtít.“

Bourne v jeho slovech hledal náznak ironie, žádný však nenašel. Šéf Mosadu to zřejmě myslel vážně. Bourne se na chvíli odmlčel a v duchu zvažoval své omezené možnosti. „A víte, že máte pravdu? Možná bych opravdu potřeboval dostat nějaký úkol.“

A tak se setkal s Edenem Mazarem. Nasedl s ním i s oddílem strážců do soukromého letadla Mosadu a vystoupili na malém soukromém letišti vyhrazeném pro hosty La Concha d'Oro, které mexická policie osmačtyřicet hodin před jejich přistáním nechala neprodyšně uzavřít. A nyní stál dva metry od těch dvou exotických květín a jejich hlídačů, kteří je měli ochránit před potížemi, jež jistě nenastanou. Bourneova potřít spočívala v tom, že se vrátil do Mexika, a přestože se nacházel daleko od hlavního města, kde Rebeku zabili, nemohl vyhnat z hlavy obraz jejího umírání na zadním sedadle taxíku, uhánějícího ulicemi plnými děsu.

Ředitel Mosadu možná nečekal, že Bourneova reakce na brzký návrat do země Rebečiny smrti bude tak silná. Anebo mu to navrhl záměrně. Nasednout na koně, který vás shodil, je často ten nejlepší lék. Tentokrát to ovšem neplatilo. Aniž si to Bourne plně uvědomoval, Rebeka prorazila jeho ochranný krunýř a pronikla až do samotného nitra. Její ztráta v něm bolestně tepala jako vnitřní rána, která se ne a ne zahojit. *Potkal jsem přece už spoustu podobných žen*, pomyslel si. Vzápětí to však v duchu popřel: *Rebece se žádná nevyrovná.*

Podobné černé myšlenky u něho byly zvláštností. Různé zkoušky ohněm ho natolik zocelily, že měl pocit, jako by se ho nic nemohlo vážně dotknout. Rebečina smrt v součtu s tragédiemi dalších lidí, kteří se k němu někdy pokusili přiblížit, ho však zasáhla netušenou silou a hrozila, že ho úplně zadusí. A co na tom vlastně záleží? Od chvíle, kdy ho rybáři vylovili z černých vod Středozemního moře, se stejně plouží světem jako mátoha bez minulosti.

Eden Mazar vyšel z pestrobarevného osmiúhelníkového altánku s výhledem na Tichý oceán a Bourne si uvědomil, že

se znovu ocitl v neznámém prostředí jako tehdy, když po své záchraně poprvé otevřel oči. Připadal si ztracený jako kapitán, který zapomněl mapu a neumí se řídit podle hvězd.

„Tyhle lidi by člověk skoro politoval,“ zabručel Eden polohlasně. „Buď jim schází vůle, nebo jsou tak zkorumpovaní, že se kartelům nedokážou společně postavit. Tak či onak, já už tady nemám co dělat. Mexiko už neřídí vláda, ale drogové kartely. Po večeri odjíždíme.“

Bourne přikývl.

Eden se otočil, pak zaváhal a vrátil se k Bourneovi. Po rtech mu přelétl rozpačitý úsměv. „Vás už to tady asi stejně nebaví.“

„Proč myslíte?“

Eden zavrčel. „Vidím to na vás. A taky jsem četl vaše papíry.“

Bournea znepokojilo, že si na něho Mosad vede spis, ale takové překvapení to zase nebylo. Uvažoval, jak přesné asi mají Izraelci údaje.

„Tady ničemu nepomůžete,“ pokračoval Eden. „Tohle přece není vaší náplní. Vy jste expert na infiltraci a likvidaci. Toho si na vás ředitel tolik cení.“

„Netušil jsem, že se o mě v Mosadu tak zajímáte.“

Eden se vlídně usmál. „Sblížil jste se s Rebekou. To se nepodařilo jen tak někomu.“

Bourne se náhle dovtípil. „A pro ředitele jsem jedině spojení s Rebekou, které má.“

„Byla to mimořádná osobnost a skvělá agentka. Chybí nám a dobře víme, že ji nikdy nedokážeme nahradit. Její smrt pro nás byla strašná rána. Budeme žádat odplatu.“

„To je pro Mosad typické, že?“

Mazar na to neodpověděl. „Musím se vrátit ke Carlosovi. Není to špatný chlap, ale v otázce změny a společného postupu proti mexickým drogovým kartelům má svázané ruce. Jak jsem řekl, člověk by ho politoval.“

Bourne se na chvíli zamyslel. „Proč jste tady? Proč se Mosad zajímá o mexické drogové kartely?“

„Na to jste se ředitele nezeptal?“

Bourne si uvědomil, že to měl skutečně udělat. Asi nedokázal uvažovat jasně.

Mazar se usmál. „Vy ale přece nemáte zapotřebí se někomu na něco ptát, vidíte, Jasone?“

Bourne sledoval, jak Izraelec vychází po schodech zpátky k altánku, v jehož stínu trpělivě čekal Carlos se svou svalnatou ochrankou. Od vody se zvedl chladný větřík, který Bourneovi rozcuchal vlasy a rozčeřil chloupky na předloktích. Jak to Eden myslel? Že by Mosad věděl o spojení mezi Encarnaciónem, mexickými kartely a čínskou vládou, které Bourne odhalil? Nepracovala Rebeka na tomto úkolu už předtím, než ho potkala? Bourne se rozhodl, že z Mazara vypáčí odpověď.

Uslyšel jakési bzučení, a tak vzhlédl a vysoko na nebi uviděl malé letadlo. Zamžoural do jasného světla, a když se přiblížilo, rozeznával plováky. Takže hydroplán. Zastínil si oči. Viděl, že posádka hlídkové lodi si hydroplánu také všimla. Na její palubě nastal pohyb a objevily se odlesky zbraní.

Bourne si uvědomil, že Edenovi osobní strážci ukrytí v besídce tu scénu nevidí. Vyrazil po schodech, aby Edena varoval, když vtom podřízení Carlose Dandy Carlose uťali dvěma členům Mazarovy ochranky hlavu mačetou.

Eden, postříkaný krví, uskočil. Bourne k němu vykročil,

ale Carlos na něho namířil revolver ráže 357 Magnum a zavr-
těl hlavou. Když se Eden otáčel k Bourneovi, jeden z Carloso-
vých bodyguardů máchl mačetou s takovou silou, že Edenova
hlava oddělená od ramen vylétla obloukem na pláž a skutálela
se po mírném svahu do tyrkysových vln, pleskajících o teplý
písek.

Bourne se odhodlal k riskantnímu kroku a vrhl se na
chlapa s mačetou. Vytrhl mu zbraň z ruky a vrazil mu ji do
hrudi. Čepel projela kůží i svalstvem a prorazila kost. V příš-
tí chvíli Bourneovi třeskla v uších ohlušující rána, do levého
ramene se mu zaryla kulka a její náraz ho odhodil dozadu.
Zaúpěl a přepadl přes zábradlí besídky na pláž.

O několik hodin později, když se konečně dokázal zved-
nout, už se slunce blížilo k západu a barvilo nebe, moře i pí-
sek odstínem krve. Bourne zjistil, že leží nedaleko Edenovy
hlavy, jež se pohupovala na hladině jako nějaká dětská hrač-
ka, zakrvácená a odhozená.

Bourne otočil hlavu, zamrkal a snažil se zaostřit pohled.
Kolem nebylo vidět ani živáčka. Celé letovisko vypada-
lo opuštěně. Mírný příboj v pravidelném rytmu pohazoval
Edenovou hlavou směrem k Bourneovi a obracel ji dokola
stejně neúprosně, jako se Země otáčí kolem své osy. Edenovy
mrtvolně zakalené oči na něj vyčítavě hleděly. Bourne otevřel
ústa, jako by tu výčitku snad slyšel, náhle ho však zaplavila
vlna kruté bolesti a on upadl do milosrdného bezvědomí.

Kniha první

O deset dní později

1

Řediteli Mosadu se tradičně přezdívá Memun, tedy „první mezi sobě rovnými“. Eli Yadin si na to však nepotrpěl. „Mám jméno,“ opakoval novým rekrutům při každém setkání. „Tak ho používejte.“

Yadin byl založením optimista. V jeho oboru to ostatně jinak nejde – člověk buď bere věci s nadhledem, nebo si časem vystřelí mozek z hlavy. Dnes byl ovšem nešťastný. Po jeho pověstném optimismu ani památky. Možná to bylo kvůli Amiru Ophirovi, jenž seděl naproti němu na palubě jeho plachetnice, tedy na tom nejbezpečnějším místě v Tel Avivu – a vlastně v celém Izraeli.

Ophir byl šéfem Metsady, oddělení zvláštních operací Mosadu. Prostřednictvím Kidonu, skupiny určené na černou práci, prováděl atentáty, sabotáže, polovojsenské i psychologické válečné akce. Na rozdíl od ředitele byl Ophir snědý a tmavovlasý. Oči posazené nápadně daleko od sebe byly uhlově černé, jako by snad ani nepatřily člověku, ale havranovi. Yadina nejednou napadlo, že stejnou barvu bude mít i Ophirova duše.

„Já ti, upřímně řečeno, nerozumím, Memune.“ Ophir zavrtěl hlavou. „Když byl ten chlap v plné síle, dělal jen problémy. Teď je vyřízený. Skončil v propadlišti dějin. Mexičani Edena nejen zabili, oni ho navíc zneuctili. To je naprosto nepřijatelné. Za to nám musí zaplatit.“

„Chceš mi radit, co mám dělat, Amire?“

„Samozřejmě, že ne, Memune,“ odtušil Ophir chvatně. „Jen vyjadřuji rozhořčení – rozhořčení celé naší rodiny.“

„Plně sdílím tvé pocity, Amire. A věř mi, že za to pachatelé zaplatí.“

„Připravím na Mexičany útok, který...“

„Nic takového,“ uťal ho ředitel.

„Cože?“

„Za Mexičany stojí Ou-jang Ťi-tan. Je to vyšší hra.“

Ophirův výraz potemněl. „O tom jsi mi neřekl.“

„Tak ti to říkám teď,“ odvětil ředitel nevzrušeně.

„Podrobnosti.“

„Tajné.“

Ophira tak rázné odmítnutí očividně urazilo. „Ty mi nevěříš?“

„Nebud' směšný, Amire.“

„V tom případě...“

Ředitel se mu pevně zadíval do očí. „Je do toho zapletený Bourne.“

Ophir procedil přes našpulené rty pohrdavé syknutí.

Ředitel pozvedl ruku. „Víš,“...

„Memune, poslouchej mě. Kam Bourne vstoupí, nechává za sebou jen mrtvé. Nejdřív Rebeka a teď Eden. Nemůžu pochopit, proč jsi ho přivedl do naší rodiny.“

„Vím, jak blízko jste k sobě s Edenem měli.“

„Eden Mazar byl jedním z mých nejlepších mužů.“

Ředitel viděl, že se Ophir rozohňuje rychleji než obvykle.

„Chápu tvou bolest, Amire,“ pravil šéf Mosadu, „ale Bourne pro nás má velký strategický význam.“

„Bourne je vyhořelý. Ten už nám není k ničemu.“

„Nesouhlasím.“

Ophir zvedl ebenové obočí. „I kdybys měl pravdu, o čemž vážně pochybuju, stálo to za život Edena Mazara?“

„Amire, Amire, takový soud může vynést jen sám Bůh.“

Ophir si odfrkl. „Ano. Bůh je všude a nikde. Jenže Bůh nemá s profesí, kterou jsme si vybrali, nic společného. Kdyby existoval, nebyl by potřeba Mosad ani Kidon.“

Ředitel dobře věděl, co tím Ophir myslí. Byly chvíle, jako třeba nyní, kdy Eliho srdce svírala hrůza a pomalu z něj vymáčkávala život. Chvíle, kdy se zdálo, že Bůh jeho blízké opustil. Takové myšlenky však nejsou k ničemu dobré.

„Boha bych z naší debaty radši vynechal,“ pronesl ředitel. Nebylo to vyřčeno jako rozkaz, ale dalo se to tak chápat. I to patřilo k rysům Mosadu.

„Mýlíš se, když ta dvě úmrtí dáváš za vinu Bourneovi,“ pokračoval. „Byl jejich poslem, ale rozhodně ne příčinou.“

„Nedokázal ochránit Rebeku.“

„Rebeka ochranu nepotřebovala,“ štěkl ředitel. „To víš sám nejlíp.“

„A co Eden?“

Ředitel vstal. Vítr změnil směr, a tak Yadin musel náležitě upravit plachtoví. Když bylo všechno podle jeho představ, vrátil se na své místo a zadíval se do Ophirových havraních očí. „Amire, nacházíme se v situaci, na kterou bohužel asi nestačíme. Potřebujeme pomoc.“

„Já ti můžu poskytnout veškerou pomoc, kterou budeš potřebovat.“

Ředitel zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Tentokrát ne.“

„Memune, prosím. Bourneovi se nedá věřit.“ Ophirovy oči byly náhle temné a nebezpečné. „Není náš, nepatří do rodiny,“ řekl důrazně.

Ředitel se předklonil, opřel předloktí o kolena a sepal ruce, jako by se chtěl pomodlit. „Ale je to Bourne, Amire. V dobrém i ve zlém. Jedině on nám teď může pomoci.“

—

Jason Bourne seděl ve stínu starobylé stavby a hleděl na hladinu Středozemního moře, která zářila v paprscích slunce jako tisíce střípků. V rámci duševního cvičení si představoval, že každý střípek je skákající rybka, která co chvíli vylétne z vody. Příliš se mu to však nedařilo. Pořád před sebou viděl utatou hlavu Edena Mazara plachtící nad altánem do mořského příboje.

Z blyštivých démantů se staly kapky krve, které na něj pršely z nebe. Viděl káravý pohled Edenových zakalených očí. Zavřel víčka, ale tím jen přivolal obraz Rebeky, umírající na zadním sedadle taxíku v hlavním městě Mexika.

Nad ním se klenuly oblouky starověkého akvaduktu, postaveného v prvním století před Kristem za vlády krále Heroda. O tři sta let později, když se město Caesarea výrazně rozrostlo, bylo potrubí prodlouženo, aby mohlo přivádět chladnou a čistou vodu ze zřídél Shummi ležících deset kilometrů odsud na úpatí hory Carmel. S troskami starého města nyní sousedilo moderní letoviště Caesarea, řízené soukromou společností.

Bourne si v určitou chvíli uvědomil, že do jeho ostrůvku stínu vstoupila jakási postava. To ho rozzlobilo, protože chtěl být sám. Otočil se a chystal se hlasitě vyjádřit nelibost, ale spatřil ředitele Mosadu, oblečeného v jednom z jeho typických lněných obleků. Jeho jediný ústupek pláži představovaly leštěné kožené sandály. „Trvalo mi, než jsem vás našel,“ začal ředitel. „Ale předpokládám, že to byl účel.“

Bourne neodpověděl. Otočil hlavu a znovu se zadíval na moře. Ředitel tedy přistoupil blíž a posadil se vedle něj.

„Zjistil jsem, že jste předčasně opustil nemocnici.“

„Názory se liší,“ hlesl Bourne.

„Názor lékaře...“

„Znám svoje tělo líp než doktoři,“ odsekl Bourne.

Nějakou dobu pak seděli v rozpačitém tichu. Dívky v títerných bikinách s křikem a smíchem vběhly do vln, kde si jejich chlapi házeli létajícím talířem. Někdo si fotografoval akvadukt. Jakási matka poháněla dvě děti po pláži a rázně jim otírala ručníkem mokré hlavy. Vůni soli překrýval pach opalovacích krémů a potu.

„Co vaše rameno?“

„V pohodě,“ odvětil Bourne. „Přišel jste se mě optat na zdraví? Díky. Já rameno nepotřebuju.“

„Taky vám žádné náhradní nenabízím,“ ucedil ředitel stroze. Pak vzdychl. „Možná od toho všeho chcete pryč, Jassone...“

„Já nechci pryč. Chci být tady.“

„A pořád na ni myslet?“

„Do toho vám nic není.“

„Celé dny vysedávat na pláži, to není pro lidi, jako jsme my.“

Bourne na to nic neřekl.

„Odpočinout si můžeme po smrti,“ dodal šéf Mosadu suše. „Ale já jsem si nepřišel povídat o přednostech našeho životního stylu. Chci vám říct, že nepřátelé po vás nepřestali pátrat.“

„Edenova smrt je důkazem, že ještě nejsem připraven.“

„Před Carlosovou zradou nemohl Edena nikdo ochránit. Nezapomínejte, že s sebou měl ochranku, kterou si osobně vybral. Všechny na místě zabili. Dělal jste, co se dalo.“

„Měl jsem udělat víc. Jindy by...“

„Ale teď není jindy,“ přerušil ho ředitel. „A minulost je pasé. Teď si musíme hledět přítomnosti.“

Bourneův pohled upoutali dva ředitelovi podřízení, přicházející se sveřepým výrazem po pláži. Obstoupili muže s fotoaparátem a odvedli ho pryč.

„Netrvalo mi zas tak dlouho vás najít,“ pravil ředitel. „Ani Ou-jangovi to nedalo tolik práce.“

Bourne zamžoural do ostrého slunce. Byl snad zadržený fotograf Číňan?

Ředitel vytáhl doutník, ale nezapálil si, jen ho převaloval mezi prsty jako kouzelný proutek. „Nemyslete si, že Ou-jang nesleduje situaci, Jasone.“ Zatvářil se soucitně. „Strašně jste ho shodil. Kvůli vám ztratil tvář. Zaútočí, dokud jste zranitelný.“

Bourne otočil hlavu. „Rebeka o Ou-jangovi věděla?“

„Cože? Ne.“

„A kdo o něm kromě vás věděl?“

Ředitel opět hlasitě vzdychl. „Velitel mojí Metsady. Amir Ophir.“

„Tak proč ji Ou-jang nechal zabít?“

Šéf Mosadu na okamžik zkoprněl. Začalo mu silně tepat v pravém spánku. „Příkaz vydal Encarnación.“

„To není pravda,“ řekl Bourne.